

New York Times best seller

Περισσότερα από 1 εκατομμύριο αντίτυπα παγκοσμίως

KATE
QUINN

ΤΟ ΔΙΚΤΥΟ
ALICE

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Γωγώ Αρβανίτη

Map copyright © MMXVI Springer Cartographics LLC

Borders in Europe were in flux during WWI and WWII. Modern borders are shown.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΤΣΑΡΛΙ

Μάιος του 1947

Σαουθάμπτον

Το πρώτο πρόσωπο που γνώρισα στην Αγγλία ήταν μια παραισθήση. Την είχα φέρει μαζί μου με το γαλήνιο υπερωκεάνιο που είχε μεταφέρει το μουδιασμένο και ταλαίπωρο κορμί μου από τη Νέα Υόρκη στο Σαουθάμπτον.

Καθισμένη απέναντι από τη μητέρα μου σε ένα τραπέζι μπαμπού ανάμεσα σε γλάστρες με φοινικοειδή στην αυλή του ξενοδοχείου Ντόλφιν, προσπαθούσα να αγνοήσω αυτό που μου έλεγαν τα μάτια μου. Το ξανθό κορίτσι δίπλα στη ρεσεψιόν δεν ήταν αυτή που νόμιζα ότι ήταν. Ήξερα ότι δεν ήταν αυτή που νόμιζα ότι ήταν. Ήταν μια Αγγλίδα που περίμενε δίπλα στις αποσκευές της οικογένειάς της, κάποια που δεν είχα ξαναδει ποτέ μου –όμως αυτό δεν εμπόδιζε το μυαλό μου να επιμένει ότι ήταν κάποια άλλη. Απέστρεψα το βλέμμα μου και κοίταξα αντί για το κορίτσι τρεις νεαρούς Άγγλους στο διπλανό τραπέζι, που υπολόγιζαν μεγαλοφώνως το πώς θα έκλεβαν τη σερβιτόρα στο φιλοδώρημα. «Πέντε ή δέκα τοις εκατό;» ρωτούσε εκείνη τη στιγμή ένα αγόρι με κολεγιακή γραβάτα κουνώντας το χαρτάκι με τον λογαριασμό και οι φί-

λοι του γέλασαν. «Εγώ αφήνω πουρμπουάρ μόνο στις όμορφες. Αυτή έχει κοκαλιάρικα πόδια...»

Εγώ τους αγριοκοίταξα, αλλά η μητέρα μου ήταν στον κόσμο της. «Πολλή ψύχρα και υγρασία για Μάιο μήνα, mon Dieu!» Ξεδίπλωσε την πετσέτα της: ένα ανέμισμα με άρωμα λεβάντας της φούστας της ανάμεσα στις αποσκευές μας, μια κίνηση όλο θηλυκότητα. Η απόλυτη αντίθεση μ' εμένα, την ατημέλητη και μουτρωμένη. «Σήκωσε τους ώμους σου, chère.» Ζούσε μόνιμα στη Νέα Υόρκη αφότου είχε παντρευτεί τον πατέρα μου, αλλά ακόμα πασπάλιζε τις φράσεις της με γαλλικά. «Σταμάτα να καμπουριάζεις.»

«Αδύνατον να καμπουριάσω μ' αυτό το πράγμα που φοράω.» Ήμουν στριμωγμένη σε έναν κορσέ μέσης σαν ζώνη από σίδηρο, που δεν τον χρειαζόμουν, ήμουν λεπτή σαν κλαδάκι, αλλά η φουσκωτή φούστα του ταγέρ μου δεν θα στεκόταν σωστά χωρίς κορσέ, οπότε, αναγκαστικά, κορσές. Στο διάβολο αυτός ο Ντιόρ και το Νιου Λουκ του. Η μητέρα μου πάντα ακολουθούσε πιστά τις επιταγές κάθε καινούριας μόδας και είχε το ιδανικό σώμα για να υποστηρίξει την πρόσφατη τάση: ψηλή, με μέση δαχτυλίδι και πληθωρικές καμπύλες: σωστό φιγουρίνι με το Νιου Λουκ ταξιδιωτικό ταγέρ της. Και το δικό μου ταγέρ είχε φουσκωτή φούστα με φουρό, με τη διαφορά ότι εγώ χανόμουν μέσα σε τόσα μέτρα ύφασμα. Το έτος 1947 ήταν το έτος-κόλαση για τα αδύνατα νεαρά κορίτσια σαν εμένα, που δεν μπορούσαμε να υποστηρίξουμε το Νιου Λουκ. Βεβαίως, το έτος 1947 ήταν επίσης κόλαση για κάθε κορίτσι που προτιμούσε να λύνει μαθηματικά προβλήματα αντί να διαβάζει τη *Vogue*, για κάθε κορίτσι που προτιμούσε να ακούει Εντίθ Πιαφ αντί Άρτι Σο, για κάθε κορίτσι χωρίς βέρα στο δεξί που η κοιλιά του άρχιζε να φουσκώνει.

Όσον αφορά εμένα, την Τσάρλι Σεν Κλερ, επισήμως ίσχυαν και τα τρία. Κι αυτός ήταν ο δεύτερος λόγος που η μητέρα μου ήθελε να φοράω κορσέ. Ήμουν μόλις στον τρίτο μήνα της εγκυ-

μοσύνης μου, αλλά δεν θα διακινδύνευε να καταλάβει ο κόσμος από τη σιλουέτα μου τι πόρνη είχε φέρει στον κόσμο.

Έριξα μια κλεφτή ματιά στην απέναντι πλευρά της αυλής του ξενοδοχείου. Το ξανθό κορίτσι στεκόταν ακόμα εκεί και το μυαλό μου συνέχιζε να μου λέει ότι ήταν κάποια που δεν ήταν. Απέστρεφα πάλι το βλέμμα μου, ανοιγοκλείνοντας με πίεση τα βλέφαρά μου, και είδα τη σερβιτόρα να έρχεται στο τραπέζι μας με ένα χαμόγελο. «Θα πάρετε πλήρες τσάι, κυρία;» Είχε όντως κοκαλιάρικες γάμπες, και καθώς έφευγε βιαστική με την παραγγελία μας, οι νεαροί στο διπλανό τραπέζι ξανάρχισαν τη μουρμούρα για το πουρμπουάρ της. «Από πέντε σελίνια ο καθένας μας για το τσάι. Ας αφήσουμε δύο πένες...»

Το τσάι μας ήρθε σύντομα σε λουλουδάτα πορσελάνινα σερβίτσια. Η μητέρα μου είπε ευχαριστώ με ένα χαμόγελο. «Λίγο γάλα ακόμη, παρακαλώ. C'est bon!» Αλλά δεν ήταν καθόλου bon. Σκληρά, μικρούτσικα κέικ, ξερά σάντουιτς, καθόλου ζάχαρη: στην Αγγλία η ζάχαρη δινόταν ακόμα με δελτίο, μολονότι είχαν περάσει δύο χρόνια από την Ημέρα της Νίκης και το μενού ακόμη και ενός πολυτελούς ξενοδοχείου όπως το Ντόλφιν έδειχνε τις τιμές που επέβαλλε το δελτίο τροφίμων, μάξιμουμ πέντε σελίνια για ένα γεύμα. Εδώ τα κατάλοιπα του πολέμου γίνονταν φανερά με τρόπους που δεν υπήρχαν στη Νέα Υόρκη. Έβλεπες ένστολους στρατιώτες να σουλατσάρουν στο σαλόνι του ξενοδοχείου φλερτάροντας με τις καμαριέρες και πριν από μία ώρα, καθώς κατεβαίναμε από το υπερωκεάνιο, είχα προσέξει ότι η σειρά των βομβαρδισμένων κτιρίων στην προκουμαία θύμιζε χαμόγελο ξεδοντιασμένο. Αυτή ήταν η πρώτη εικόνα μου από την Αγγλία και στη διαδρομή από την αποβάθρα του λιμανιού μέχρι τον κήπο του ξενοδοχείου μού είχαν φανεί όλα γκριζά και διαλυμένα από τον πόλεμο, βαθιά συγκλονισμένα ακόμα. Όπως εγώ.

Έβαλα το χέρι στην τσέπη του γκριζογάλανου σακακιού μου και άγγιξα το χαρτάκι που κουβαλούσα πάντα μαζί μου εδώ και έναν μήνα, είτε φορούσα ταγέρ είτε πιτζάμες, και που δεν ήξερα τι να το κάνω. Τι θα μπορούσα να το κάνω; Δεν είχα ιδέα, κι όμως το ένιωθα σαν βάρος μεγαλύτερο από το μωρό που είχα στην κοιλιά μου. Αυτό δεν το αισθανόμουν καθόλου, ούτε είχα καταφέρει να έχω έστω και ένα ξεκάθαρο συναίσθημα για την ύπαρξή του. Δεν είχα πρωινές ζαλάδες, δεν με έπιανε ξαφνικά λαχτάρα για μπιζελόσουπα με φιστικοβούτυρο, ούτε ένιωθα κανένα από τα άλλα πράγματα που υποτίθεται ότι αισθάνεσαι όταν είσαι έγκυος. Ήμουν απλώς μουδιασμένη. Δεν με άγγιζε τίποτα. Δεν μπορούσα να πιστέψω σε αυτό το μωρό, γιατί δεν είχε αλλάξει τίποτα εξαιτίας του. Εκτός από όλη μου τη ζωή, μόνο.

Οι νεαροί από δίπλα σηκώθηκαν, πέταξαν μια δυο πένες πάνω στο τραπέζι. Είδα τη σερβιτόρα να επιστρέφει με το γάλα, βαδίζοντας σαν να πονούσαν οι πατούσες της, και κοίταξα τους τρεις νεαρούς Άγγλους που αποχωρούσαν. «Με συγχωρείτε», είπα και περιμένα ώσπου στράφηκαν και οι τρεις. «Πέντε σελίνια ο καθένας για το τσάι –δεκαπέντε σελίνια το σύνολο, μας κάνει εννέα πένες με φιλοδώρημα πέντε τοις εκατό. Με δέκα τοις εκατό φιλοδώρημα είναι ένα σελίνι και έξι πένες.»

Αιφνιδιάστηκαν. Ήμουν συνηθισμένη σε αυτό το ύφος. Κανένας δεν πίστευε πως τα κορίτσια μπορούν να κάνουν πράξεις, πόσο μάλλον με το μυαλό τους, ακόμη και τόσο εύκολες πράξεις. Όμως εγώ σπούδαζα μαθηματικά στο Κολέγιο Μπένινγκτον –καταλάβαινα από αριθμούς: οι αριθμοί έχουν τάξη και λογική, με τους αριθμούς βγάζεις άκρη, όχι όπως με τους ανθρώπους –και δεν υπήρχε τάξη που να μην μπορώ να την κάνω πιο γρήγορα από αριθμομηχανή. «Η εννέα πένες ή ένα σελίνι και έξι πένες», ξαναείπα βαριεστημένα στους νεαρούς που με κοίταζαν σαν χαζοί. «Δείξτε ότι είστε κύριοι. Αφήστε ένα και έξι.»

«Σάρλοτ...» μουρμούρισε εκνευρισμένα η μητέρα μου ενώ οι νεαροί αποχωρούσαν με ξιτισμένο ύφος. «Αυτό ήταν μεγάλη αγένεια.»

«Γιατί; Είπα “Με συγχωρείτε”.»

«Δεν αφήνουν όλοι πουρμπουάρ. Και δεν έπρεπε να τους επιπλήξεις μ’ αυτόν τον τρόπο. Σε κανέναν δεν αρέσουν τα κορίτσια που γίνονται πιστικά.»

Η που σπουδάζουν μαθηματικά ή που γκαστρώνονται ή... Αλλά δεν το είπα, ήμουν πολύ κουρασμένη για καβγά. Έξι μέρες διασχίζαμε τον Ατλαντικό μέσα σε μια καμπίνα, παραπάνω από το αναμενόμενο λόγω τρικυμίας, κι αυτές οι έξι μέρες είχαν περάσει με μια σειρά από φοβερούς καβγάδες, που κατέληγαν σε ακόμη πιο δυσάρεστες τυπικές ευγένειες. Όλα υπερτονισμένα από τις δικές μου γεμάτες ντροπή σιωπές και τον δικό της βουβό θυμό που έβραζε. Γι’ αυτό και είχαμε αρπάξει την ευκαιρία να κατεβούμε από το πλοίο για ένα βράδυ –εάν δεν βγαίναμε από εκείνη την πνιγηρή καμπίνα, σίγουρα θα χιμούσαμε η μια στην άλλη.

«Η μητέρα σου είναι πάντα έτοιμη να χιμήξει σε κάποιον.» Αυτό το είχε πει πριν από χρόνια η Ροζ, η Γαλλίδα ξαδέερφη μου, όταν η μαμά μου μας είχε στήσει στον τοίχο και μας κατσάδιαζε επί δέκα λεπτά επειδή ακούγαμε έναν δίσκο της Εντίθ Πιαφ. *Αυτή η μουσική δεν είναι για μικρά κορίτσια, είναι άσεμνη!*

Ε, λοιπόν, αυτή τη φορά είχα κάνει κάτι πολύ πιο άσεμνο από το να ακούω γαλλική τζαζ. Και το μόνο που έκανα πλέον ήταν να απωθώ τα συναισθήματά μου ώσπου να μην τα νιώθω πια, να κρατάω μακριά τους ανθρώπους με το πιγούνι μου ελαφρώς υψωμένο, σε πόζα δεν μου καίγεται καρφί. Έπιανε μια χαρά σε ανάγωγους νεαρούς που δεν άφηναν πουρμπουάρ στη σερβιτόρα τους, αλλά η μητέρα μου κρυβόταν πίσω από αυτό το καβούκι όποτε ήθελε.

Φλυαρούσε ασταμάτητα τώρα, γκρινιάζοντας για το ταξίδι μας. «...το έλεγα ότι έπρεπε να έχουμε πάρει το επόμενο πλοίο.

Θα είχαμε πάει κατευθείαν στο Καλέ, χωρίς αυτόν τον περιττό κύκλο για μια στάση στην Αγγλία.»

Δεν μίλησα. Μια νύχτα στο Σαουθάμπτον και αύριο το πρωί κατευθείαν στο Καλέ και μετά με τρένο στην Ελβετία. Εκεί η μητέρα μου είχε κλείσει για μένα ένα διακριτικό ραντεβού σε μια κλινική στο Βεβέ. *Να λες και ευχαριστώ, Τσάρλι*, είπα στον εαυτό μου για χιλιοστή φορά. *Δεν ήταν καν υποχρεωμένη να έρθει μαζί σου*. Θα μπορούσαν να με έχουν στείλει πακέτο στην Ελβετία με τη γραμματέα του πατέρα μου ή κάποιιο άλλο αδιάφορο πρόσωπο που θα πληρωνόταν γι' αυτόν τον σκοπό. Δεν ήταν ανάγκη να χάσει η μητέρα μου τις καθιερωμένες διακοπές της στο Παλμ Μπιτς απλώς και μόνο για να με φέρει η ίδια στο ραντεβού. *Είναι εδώ μαζί σου. Προσπαθεί*. Θα μπορούσα να το εκτιμήσω, ακόμη και μες στη θολούρα της οργισμένης ντροπής μου. Δεν είχε κι άδικο να είναι πυρ και μανία μαζί μου, να με θεωρεί τσούλα που γουστάρει φασαρίες. Αυτό ήταν όσες την πατούσαν όπως την είχα πατήσει εγώ. Και καλά θα έκανα να συνηθίσω την ταμπέλα.

Η μαμά συνέχιζε να μιλάει, αποφασισμένα ευδιάθετη. «Σκέφτηκα να πάμε στο Παρίσι μετά το Ραντεβού σου.» Κάθε φορά που έλεγε αυτή τη λέξη άκουγα το αρχικό γράμμα κεφαλαίο. «Να ψωνίσουμε μερικά ωραία ρούχα για σένα, ma p'tite. Να κάνεις και κάτι με τα μαλλιά σου.»

Στην ουσία, μου έλεγε: *Θα επιστρέψεις στα μαθήματά σου το φθινόπωρο, με καινούριο κομψό λουκ, και κανέναν δεν θα μάθει για το Μικρό σου Πρόβλημα*. «Ειλικρινά, μαμά, δεν νομίζω ότι αυτή η εξίσωση μπορεί να επαληθευτεί.»

«Τι στην ευχή εννοείς;»

Αναστέναξα. «Μια δευτεροετής φοιτήτρια μείον ένα μικρό εμπόδιο, διά έξι μήνες επί δέκα παριζιάνικα συνολάκια συν ένα καινούριο χτένισμα, δεν ισούται ως διά μαγείας με αποκατάσταση μιας χαμένης υπόληψης.»

«Η ζωή δεν είναι μαθηματικό πρόβλημα, Σάροτ.»

Αν ήταν, θα τα είχα πάει πολύ καλύτερα. Συχνά ευχόμουν να καταλάβαινα τους ανθρώπους τόσο εύκολα όσο τα μαθηματικά: να κάνω αναγωγή στους κοινούς παρονομαστές τους και να βρίσκω τη λύση. Οι αριθμοί δεν έλεγαν ψέματα· υπήρχε πάντα μια απάντηση και η απάντηση είτε ήταν σωστή είτε λάθος. Πολύ απλά. Όμως στη ζωή τίποτα δεν ήταν απλό, ούτε υπήρχε εδώ μία απάντηση που θα την έβρισκα λύνοντας το πρόβλημα. Υπήρχα εγώ, η Τσάρλι Σεν Κλερ, ένα χάλι μαύρο, σε ένα τραπέζι με τη μητέρα μου, με την οποία δεν είχα κανέναν κοινό παρονομαστή.

Η μαμά ρουφούσε το αραιό τσάι της, χαμογελώντας χαρωπά και μισώντας με. «Πάω να ρωτήσω αν είναι έτοιμα τα δωμάτιά μας. Μην καμπουριάζεις! Και να έχεις κοντά σου τη βαλίτσα σου· έχεις τα μαργαριτάρια της γιαγιάς εκεί μέσα.»

Αποχώρησε με ανάλαφρη χάρη προς τον μακρύ μαρμάρινο πάγκο και τους υπαλλήλους που έτρεχαν πέρα δώθε, κι εγώ άπλωσα και έπιασα τη μικρή βαλίτσα μου –τετράγωνη και φθαρμένη· δεν υπήρχε χρόνος να παραγγείλουμε καινούρια κομφά μπαγκάζια. Είχα μισό πακέτο Gauloises χωμένο κάτω από την κασετίνα με τα μαργαριτάρια (μόνο η μητέρα μου ήταν ικανή να επιμείνει να πάρω μαζί μου και μαργαριταρένιο κολιέ για μια επίσκεψη σε ελβετική κλινική). Θα άφηνα ευχαρίστως τα μπαγκάζια μας και τα μαργαριτάρια να κλαπούν, αρκεί να μπορούσα να βγω έξω για ένα τσιγάρο. Η ξαδέρφη μου η Ροζ κι εγώ είχαμε δοκιμάσει το πρώτο μας τσιγάρο σε ηλικία δεκατριών και έντεκα χρονών αντίστοιχα, έχοντας σουφρώσει ένα πακέτο από τον μεγάλο μου αδερφό και σκαρφαλώνοντας σε ένα δέντρο για να πειραματιστούμε με μια από τις κακές συνήθειες των μεγάλων. «Μοιάζω καθόλου με την Μπέτι Ντέιβις;» με είχε ρωτήσει η Ροζ προσπαθώντας να βγάλει τον καπνό από τη μύτη της. Εγώ παραλίγο να πέσω από το κλαδί, γελώντας

και βήχοντας συγχρόνως μετά την πρώτη ρουφηξιά, και η ξαδέρφη μου μου έβγαλε τη γλώσσα της. «Χαζή Σαρλί!» Μόνο η Ροζ με φώναζε Σαρλί αντί Σάρλοτ, με τραγουδιστή γαλλική προφορά: Σάρ-λί, τονίζοντας και τις δύο συλλαβές.

Και βέβαια τη Ροζ έβλεπα τώρα να με κοιτάζει από την απέναντι πλευρά της αυλής του ξενοδοχείου. Δεν ήταν η Ροζ, φυσικά, ήταν μια άσχετη νεαρή Αγγλίδα που σκυλοβαριόταν δίπλα σε έναν σωρό από μπαγκάζια, αλλά ο εγκέφαλός μου επέμενε πεισματικά ότι έβλεπα την ξαδέρφη μου: δεκατριάχρονη, ξανθιά, πανέμορφη. Δεκατριών χρονών ήταν το τελευταίο καλοκαίρι που την είχα δει, καθισμένη σ' εκείνο το δέντρο, κάνοντας το πρώτο της τσιγάρο.

Θα ήταν μεγαλύτερη τώρα, είκοσι ενός, αφού εγώ ήμουν δεκαεννιά...

Αν ήταν ακόμα ζωντανή.

«Ροζ», ψιθύρισα, ξέροντας ότι έπρεπε να κοιτάξω αλλού, αλλά δεν το έκανα. «Αχ, Ροζ.»

Στη φαντασία μου, εκείνη μου χαμογέλασε σκανταλιάρικα και μου έδειξε με ένα τίναγμα του πιγουνιού της τον δρόμο. Φύγε.

«Να πάω πού;» είπα φωναχτά. Αλλά ήξερα ήδη. Έχωσα το χέρι στην τσέπη μου και ψηλάφισα το χαρτάκι που κουβαλούσα μαζί μου εδώ κι έναν μήνα. Ήταν σκληρό και άκαμπτο στην αρχή, αλλά με το πασπάτεμα είχε γίνει μαλακό και εύκαμπτο. Σε αυτό το χαρτάκι ήταν γραμμένη μια διεύθυνση. Θα μπορούσα...

Μη λες βλακείες. Η συνείδησή μου είχε μια αιχμηρή καταδικαστική φωνή που έτσουζε σαν κόψιμο από χαρτί. Ξέρεις ότι δεν πρόκειται να πας πουθενά αλλού εκτός από τον επάνω όροφο. Με περίμενε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου με κολλαριστά σεντόνια, ένα δωμάτιο που δεν θα το μοιραζόμουν με τη μητέρα μου, ώστε να είμαι αναγκασμένη να ανέχομαι την τσαντίλα της. Ένα μπαλκόνι όπου θα μπορούσα να καπνίσω ανενόχλητη. Και

αύριο άλλο ένα πλοίο κι έπειτα το Ραντεβού, όπως το αποκαλούσαν κατ' ευφημισμόν οι γονείς μου. Το Ραντεβού, που θα τακτοποιούσε το Μικρό μου Πρόβλημα και ύστερα όλα θα ήταν Εντάξει.

Ή αυτό ή να παραδεχτώ πως τίποτα δεν ήταν Εντάξει και τίποτα δεν θα ήταν Εντάξει. Και να πάρω, εδώ και τώρα, το μονοπάτι που η αρχή του βρισκόταν εδώ, στην Αγγλία.

Αφού το σχεδιάσες, ψιθύρισε η Ροζ. Αυτό έκανες και το ξέρεις. Ναι, αυτό είχα κάνει. Ακόμη και μέσα στην παθητική διάχυτη μιζέρια μου των τελευταίων εβδομάδων, είχα επιμείνει να πάρουμε η μητέρα μου κι εγώ το πλοίο που έκανε τον γύρο μέσω Αγγλίας, όχι το επόμενο δρομολόγιο, που θα μας πήγαινε κατευθείαν στη Γαλλία. Είχα πιέσει γι' αυτό, χωρίς να αφήνω τον εαυτό μου να σκεφτεί γιατί επέμενα: επειδή είχα στην τσέπη μου μια διεύθυνση στην Αγγλία και, τώρα που δεν μεσολάβουσε ένας ολόκληρος ωκεανός, το μόνο που μου έλειπε ήταν τα κότσια να πάω εκεί.

Η άγνωστη νεαρή Αγγλίδα που δεν ήταν η Ροζ είχε φύγει τώρα, ακολουθώντας προς τη σκάλα του ξενοδοχείου έναν γκρουμ φορτωμένο με τις αποσκευές. Κοίταξα το άδειο σημείο όπου στεκόταν προηγουμένως η Ροζ. Άγγιξα το χαρτάκι στην τσέπη μου. Μικρά αιχμηρά θραύσματα ενός συναισθήματος με κέντρισαν μες στην παραλυσία μου. Φόβος; Ελπίδα; Αποφασιστικότητα;

Μια προχειρογραμμένη διεύθυνση συν ένα κλάσμα αποφασιστικότητας και το άθροισμά τους υψωμένο εις τη δεκάτη. Λύσε την εξίσωση, Τσάρλι.

Βρες το αποτέλεσμα.

Τον άγνωστο x.

Ή τώρα ή ποτέ.

Πήρα μια βαθιά ανάσα. Τράβηξα το χαρτάκι από την τσέπη μου και μαζί του βγήκε ένα τσαλακωμένο χαρτονόμι-

σμα της μίας λίρας. Εντελώς αφήφιστα, το κοπάνησα στο διπλανό τραπέζι, όπου οι νεαροί γάιδαροι είχαν αφήσει το φωτο-πυρομπομπάρ τους, και διέσχισα την αυλή του ξενοδοχείου, κρατώντας σφιχτά τη βαλίτσα μου και τα γαλλικά τσιγάρα μου. Και κατευθείαν στον δρόμο από τη φαρδιά κεντρική είσοδο του ξενοδοχείου, όπου ρώτησα τον πορτιέρη: «Με συγχωρείτε, μπορείτε να μου πείτε πώς θα πάω στον σιδηροδρομικό σταθμό;»

Δεν ήταν η πιο έξυπνη ιδέα που είχα ποτέ μου: άγνωστη πόλη, νέα κοπέλα μόνη. Τον τελευταίο καιρό ήμουν τόσο παραζαλισμένη από την ατέλειωτη κακοτυχία μου –το Μικρό Πρόβλημα, τις τσιρίδες της μητέρας μου στα γαλλικά, την παγερή σιωπή του πατέρα μου–, που θα πήγαινα όπου μου έλεγαν χωρίς αντίρρηση. Απαθής και υπάκουη, θα βάδιζα κατευθείαν ακόμη και σε γκρεμό κι ούτε θα αναρωτιόμουν ούτε θα με ένοιαζε γιατί έπεφτα, μέχρι που θα βρισκόμουν ήδη στα μισά της πτώσης. Βρισκόμουν ήδη στα μισά της πτώσης στο πηγάδι που είχε γίνει η ζωή μου, έφερνα τούμπες στον αέρα. Μα τώρα είχα πιαστεί από κάπου και κρατιόμουν.

Εντάξει, ήταν σαν να κρατιόμουν από μια παραίσθηση, μια οπτασία που εδώ και λίγους μήνες έβλεπα κάθε τόσο, γιατί το μυαλό μου επέμενε να προβάλλει το πρόσωπο της Ροζ σε κάθε ξανθό κορίτσι που θα τύχαινε να δω. Είχα τρομάξει άσχημα την πρώτη φορά, όχι γιατί νόμισα ότι η Ροζ ήταν φάντασμα, αλλά επειδή νόμισα ότι τρελαινόμουν. Μπορεί πράγματι να είχα τρελαθεί, αλλά φαντάσματα δεν έβλεπα. Γιατί, ό,τι κι αν έλεγαν οι γονείς μου, εγώ κατά βάθος δεν πίστευα ότι η Ροζ ήταν νεκρή.

Κρατήθηκα από αυτή την ελπίδα, καθώς βάδιζα βιαστικά στον δρόμο προς τον σταθμό των τρένων με τα άβολα παπούτσια μου με τις ψηλές σόλες από φελλό («πάντα ψηλοτάκουνα γιατί είσαι κοντή, ma chère, αλλιώς θα φαίνεσαι σαν παιδού-

λα»). Άνοιγα δρόμο μέσα στον κόσμο, ανάμεσα σε λιμενεργάτες με άγριες φάτσες και μάγικο περπάτημα που κατευθύνονταν προς τα ντοκ, σε κομποντυμένες πωλήτριες μαγαζιών, σε στρατιώτες που χαζολογούσαν στις γωνίες των δρόμων. Συνέχισα να βαδίζω γρήγορα, ώσπου λαχάνιασα και άφησα εκείνη την ελπίδα να ανθίσει και να φουντώσει μέσα μου με έναν πόνο που έκανε τα μάτια μου να τσούζουν.

Γύρινα πίσω, με μάλωσε η αυστηρή φωνή της συνείδησής μου. Προλαβαίνεις να γυρίσεις πίσω. Πίσω σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, με τη μητέρα μου να παίρνει όλες τις αποφάσεις, πίσω στην μπαμπακένια ομίχλη μου που με απομόνωνε από τα πάντα. Αλλά συνέχισα να βαδίζω γρήγορα. Κι ύστερα άκουσα σφύριγμα τρένου, έπιασα μυρωδιά κάρβουνου, είδα σύννεφα ατμού. Ο Σταθμός του Σαουθάμπτον. Ορδές επιβατών αποβιβάζονταν από μια αμαξοστοιχία: άντρες με τσόχινα καπέλα, παιδιάκια, αναφοκοκκινισμένα και γκρινιάρικα, γυναίκες που κρατούσαν τσαλακωμένες εφημερίδες πάνω από το κεφάλι τους για να προστατέψουν τις μπούκλες τους από το φιλόβροχο. Πότε είχε αρχίσει να φιλοβρέχει; Αισθανόμουν τα σκουρόχρωμα μαλλιά μου να πατικωνονται κάτω από το γείσο του πράσινου καπέλου που μου είχε διαλέξει η μητέρα μου, αυτού που με έκανε να φαίνομαι σαν ξωτικό. Συνέχισα να βαδίζω γρήγορα, μπήκα σχεδόν τρέχοντας στον σταθμό.

Ένας εισπράκτορας φώναζε μια ανακοίνωση. Αναχώρηση αμαξοστοιχίας σε δέκα λεπτά, απευθείας για το Λονδίνο.

Κοίταξα πάλι το χαρτάκι που έσφιγγα στο χέρι μου. Χάμσον Στριτ 10, Πίμλικο, Λονδίνο. Ίβλιν Γκάρντινερ.

Όποια κι αν ήταν αυτή, που να πάρει ο διάολος.

Η μητέρα μου τώρα θα με έψαχνε ήδη στο Ντόλφιν, ζαλίζοντας το προσωπικό του ξενοδοχείου με αυταρχικούς μονολόγους. Αλλά πραγματικά δεν με ένοιαζε. Με χωρίζαν μόνο εκατόν είκοσι ένα χιλιόμετρα από το Λονδίνο και τη Χάμσον

Στριτ 10, Πίμλικο, και μπροστά μου υπήρχε ένα τρένο έτοιμο να ξεκινήσει.

«Αναχώρηση σε πέντε λεπτά!» φώναξε δυνατά ο εισπράκτορας. Επιβάτες έτρεχαν να ανέβουν στο τρένο, σηκώνοντας μπροστά τις βαλίτσες τους.

Αν δεν πας τώρα, δεν θα πας ποτέ, σκέφτηκα.

Έτσι, έβγαλα εισιτήριο, ανέβηκα στο τρένο και, τόσο απλά, έγινα καπνός.

Καθώς περνούσε το απόγευμα και άρχιζε να νυχτώνει, στο βαγόνι έπεσε παγωνιά και φόρεσα την παλιά μαύρη καμπαρντίνα μου για να ζεσταθώ. Μοιραζόμουν το κουπέ με μια γκριζομάλλα κυρία και τα τρία μυξιάρικα εγγονάκια της και η γιαγιά κοιτούσε επιτιμητικά τα χέρια μου –χωρίς γάντια και χωρίς δαχτυλίδι– σαν να απορούσε τι σόι κοπέλα ήταν αυτή που πήγαινε μόνη της στο Λονδίνο βραδιάτικα. Φυσικά, πολλά κορίτσια ταξίδευαν ασυνόδευτα με το τρένο, αναγκαστικά, λόγω του πολέμου, αλλά η συγκεκριμένη κυρία ολοφάνερα δεν ενέκρινε εμένα.

«Είμαι έγκυος», της είπα την τρίτη φορά που έκανε τς, τς, τς. «Τι θα κάνετε τώρα, θα αλλάξετε θέσεις;» Κοκάλωσε και κατέβηκε στην επόμενη στάση, σέρνοντας από κοντά τα εγγόνια της, που κλαψούριζαν «Γιαγιάκα, δεν φτάσαμε ακόμα στο...» Υψωσα το πιγούνι μου σε πόζα δεν μου καίγεται καρφί, είδα το τελευταίο αποδοκιμαστικό βλέμμα της γριάς κυρίας κι ύστερα βούλιαξα πίσω στο κάθισμά μου όταν η πόρτα έκλεισε με κρότο και με άφησαν μόνη. Πίεσα τις παλάμες στα αναφοκοκκινισμένα μάγουλά μου, ζαλισμένη από έξαψη, σαστισμένη, γεμάτη αισιοδοξία και ενοχές. Τόσο πολλά συναισθήματα που σχεδόν πνιγόμεν, ήθελα πίσω το καβούκι της απάθειάς μου. Μα τι στην ευχή είχα πάθει;

Το σκας στην Αγγλία μόνο με μια διεύθυνση κι ένα όνομα, μου είπε η σκληρή εσωτερική φωνή μου. Τι νομίζεις ότι

μπορείς να κάνεις; Είσαι ένα μάτσο χάλια, ανίκανη, πώς υποτίθεται ότι θα βοηθήσεις εσύ οποιονδήποτε;

Μόρφασα. Δεν είμαι ανίκανη.

Είσαι. Είδες τι έγινε την τελευταία φορά που προσπάθησες να βοηθήσεις κάποιον.

«Και τώρα θα προσπαθήσω ξανά», είπα φωναχτά μέσα στο άδειο κουπέ. Χάλια και ανίκανη ή όχι, ήμουν εδώ.

Είχε νυχτώσει όταν, κατάκοπη και θεονόστηκη, σχεδόν τρεκλίζοντας, κατέβηκα από το τρένο στο Λονδίνο. Περπάτησα αργά στους δρόμους και η πόλη ξεδιπλωνόταν μπροστά μου σαν μια πελώρια σκοτεινή, ομιχλώδης μάζα· πέρα μακριά είδα τη σιλουέτα του πύργου του ρολογιού πάνω από τα ανάκτορα του Γουεστμίνστερ. Σταμάτησα για λίγο να βαδίζω, ενώ από δίπλα μου περνούσαν αυτοκίνητα τινάζοντας νερά, και αναρωτήθηκα πώς να ήταν το Λονδίνο πριν από λίγα χρόνια, τότε που έσκιζαν την ομίχλη τα Spitfire και τα Messerschmitt. Ύστερα βγήκα από την ονειροπόλησή μου. Δεν είχα ιδέα κατά πού έπεφτε η Χάμσον Στριτ, στο πορτοφόλι είχα μόνο λίγα κέρματα και, καθώς έκανα σήμα σε ένα ταξί, προσευχήθηκα να μου φτάσουν. Ειλικρινά, δεν με ενθουσίαζε διόλου η ιδέα να κόψω ένα μαργαριτάρι από το κολιέ της γιαγιάς για να πληρώσω την κούρσα. Τίσως δεν έπρεπε να έχω αφήσει μία ολόκληρη λίρα σ' εκείνη τη σερβιτόρα... Ωστόσο δεν λυπόμουν που το είχα κάνει.

Ο οδηγός με πήγε κάπου που υποτίθεται ότι ήταν το Πίμλικο και με παράτησε μπροστά σε μια σειρά από διώροφα σπίτια κολλητά το ένα στο άλλο. Έβρεχε πια για τα καλά. Έψαξα με το βλέμμα τριγύρω μήπως και φανεί κάπου η παραίσησή μου, αλλά ούτε μια αναλαμπή από ξανθά μαλλιά, πουθενά. Μόνο ένας σκοτεινός δρόμος, φιλή βροχή και τα φθαρμένα σκαλοπάτια του αριθμού 10 που κατέληγαν σε μια άθλια πόρτα με ξεφλουδισμένη μπογιά. Σήκωσα τη βαλίτσα μου, ανέβηκα τα σκαλοπάτια και χτύπησα το ρόπτρο πριν με εγκαταλείψει το κουράγιο μου.

Καμία απάντηση. Ξαναχτύπησα. Η βροχή δυνάμωσε και η απελπισία φούντωσε μέσα μου σαν κύμα. Χτύπησα, ξαναχτύπησα ώσπου πόνεσε το χέρι μου, και άξαφνα διέκρινα μια ελαχίστη απότομη κίνηση της κουρτίνας δίπλα στην πόρτα.

«Ξέρω ότι κάποιος είναι μέσα!» Τράβηξα δυνατά το πόμολο της πόρτας, τυφλωμένη από τη βροχή. «Ανοίξτε μου να μπω!»

Ενώ δεν το περίμενα, το πόμολο γύρισε κι εγώ έγειρα απότομα προς τα εμπρός και εντέλει έπεσα από τα άβολα ψηλά παπούτσια μου. Έπεσα με τα γόνατα σε έναν σκοτεινό διάδρομο, σκίζοντας τις μεταξωτές κάλτσες μου, η πόρτα έκλεισε με κρότο πίσω μου και άκουσα το κλικ μιας ασφάλειας πιστολιού που σηκώθηκε.

Η φωνή ήταν γυναικεία, χαμηλή, βραχνή, συρτή, αγριωπή. «Ποια είσαι και τι γυρεύεις στο σπίτι μου, γαμώ τη φάρα σου;»

Πίσω από την κουρτίνα, οι φανοστάτες του δρόμου σκόρπιζαν μια θαμπή διάχυτη λάμψη που αγνοφώτιζε τον σκοτεινό διάδρομο. Έβλεπα μια ψηλή, πολύ αδύνατη σιλουέτα, έναν θύσανο από μαλλιά, την καύτρα ενός τσιγάρου. Και την αντανάκλαση του φωτός στην κάννη ενός πιστολιού που με σημάδευε.

Θα έπρεπε να έχω τρομοκρατηθεί, να έχω ζαρώσει από το σοκ, το όπλο, τη βρισιά. Μα ο θυμός είχε σαρώσει και το τελευταίο κουρελάκι της θολούρας της απάθειάς μου και πάτησα στα πόδια μου για να σηκωθώ κι από τις σχισμένες κάλτσες μου άρχισαν να τρέχουν πόντοι. «Ψάχνω την Ίβλιν Γκάρντινερ.»

«Δεν μ' ενδιαφέρει ποια ψάχνεις. Αν δεν μου πεις αμέσως γιατί μπούκαρε μια Αμερικάνα στο σπίτι μου, θα σου ρίξω. Είμαι γριά και μεθυσμένη, αλλά ετούτο εδώ είναι Luger P08, με σφαίρες των εννέα χιλιοστών σε άριστη κατάσταση. Πιωμένη ή νηφάλια, μπορώ να σου τινάξω τα μυαλά στον αέρα απ' αυτή την απόσταση.»

«Είμαι η Τσάρλι Σεν Κλερ.» Παραμερίζοντας τα βρεγμένα μαλλιά από τα μάτια μου. «Η ξαδέρφη μου, Ροζ Φουρνιέ, εξά-

φρανίστηκε στη Γαλλία κατά τη διάρκεια του πολέμου και είναι πιθανό εσείς να ξέρετε πώς θα τη βρω.»

Ξάφνου άναψε ένας ηλεκτρικός λαμπτήρας στον τοίχο. Άνοιγόκλεισα τα μάτια μου κόντρα στο απότομο σκληρό φως. Από πάνω μου στεκόταν μια ψηλή, πολύ αδύνατη γυναίκα με ξεθωριασμένο εμπριμέ φουστάνι και γκριζα μαλλιά τραβηγμένα προς τα πίσω γύρω από ένα πολύ σπασμένο πρόσωπο. Θα μπορούσε να είναι πενήντα χρονών ή και εβδομήντα. Στο ένα χέρι της είχε το Luger και στο άλλο ένα αναμμένο τσιγάρο· συνέχισε να με σημαδεύει σταθερά στο μέτωπο όταν έφερε το τσιγάρο στα χείλη της και τράβηξε μια μακριά ρουφηξιά. Ένωσα στον λαιμό μου τη γεύση της χολής βλέποντας τα χέρια της. Θεέ μου, πώς ήταν έτσι τα χέρια της;

«Εγώ είμαι η Ιβ Γκάρντινερ», είπε τελικά. «Και δεν ξέρω τίποτα για την ξαδέρφη σου.»

«Ίσως να ξέρετε», είπα με απελπισία. «Ίσως –αρκεί να δεχτείτε να μου μιλήσετε.»

«Έτσι το σκέφτηκες, Αμερικάνα;» Με επιθεωρούσε αφ' υψηλού, με περιφρόνηση, σαν γύπας, με τα βαθουλωτά σκούρα γκριζα μάτια της. «Μπουκάρεις στο σπίτι μου νυχτιάτικα, χωρίς σχέδιο, τι είχα τι έχασα, μπας και τυχαίνει να ξέρω κάτι για τη χ-χαμένη φίλη σου;»

«Ναι.» Αντιμέτωπη με το πιστόλι της και την περιφρόνησή της, μου ήταν αδύνατο να εξηγήσω γιατί η πιθανότητα να βρω τη Ροζ ξαφνικά είχε γίνει απόλυτη αναγκαιότητα στην κατεστραμμένη ζωή μου. Αδύνατον να εξηγήσω αυτή την παράξενη, άγρια απελπισία ή γιατί είχα αφήσει αυτό το συναίσθημα να με οδηγήσει εκεί. Μπορούσα μόνο να πω την αλήθεια. «Μου ήταν αδύνατο να μην έρθω.»

«Μάλιστα.» Η Ιβ Γκάρντινερ κατέβασε το πιστόλι της. «Θα θέλεις τσ-τσάι, υποθέτω.»

«Ναι, ένα τσάι θα ήταν...»

«Δεν έχω.» Μου γύρισε την πλάτη και προχώρησε στον σκοτεινό διάδρομο με μεγάλα βήματα, τελείως αδιάφορη. Οι γυμνές πατούσες της θύμιζαν νύχια αετού. Τρέκλιζε λιγάκι, το Luger ταλαντευόταν χαλαρά στο πλευρό της και πρόσεξα ότι το δάχτυλό της ήταν ακόμα περασμένο στη σκανδάλη. Τρελή, σκέφτηκα. *Η παλιόγρια είναι τρελή.*

Και τα χέρια της –ήταν δυο τερατώδη ροζιασμένα κούτσουρα, όλες οι αρθρώσεις αποχρυσιαστικά παραμορφωμένες. Έμοιαζαν πιο πολύ με δαγκάνες αστακού παρά με ανθρώπινα χέρια.

«Άντε, έλα», μου είπε χωρίς να στραφεί, οπότε εγώ έτρεξα να την προλάβω. Έσπρωξε μια πόρτα, πάτησε έναν διακόπτη και είδα ένα κρύο καθιστικό –φοβερή ακαταστασία, το τζάκι σβηστό, οι κουρτίνες κλειστές για να μην μπαίνει ούτε μια ακτίνα φωτός από τον δρόμο, παλιές εφημερίδες και άπλυτες κούπες τσαγιού παρατημένες παντού.

«Κυρία Γκάρντινερ...»

«Δεσποινίς.» Σωριάστηκε σε μια σαραβαλιασμένη πολυθρόνα με πανοραμική θέα στο ακατάστατο δωμάτιο και πέταξε το πιστόλι της στο τραπέζακι δίπλα στην πολυθρόνα. Μόρφασα ενστικτωδώς, αλλά το όπλο δεν εκπυρσοκρότησε. «Λέγε με Ιβ. Μπήκες στο σ-σπίτι μου με το έτσι θέλω. Γι' αυτό το είδος οικειότητας και μόνο σε έχω αντιπαθήσει ήδη. Πώς σε λένε;»

«Δεν είχα πρόθεση να εκβιάσω...»

«Είχες και παραείχες. Κάτι θέλεις και το θέλεις σώνει και καλά. Τι είναι;»

Έβγαλα τη βρεγμένη καμπαρντίνα μου και κάθισα σε ένα σαμνάκι για τα πόδια, αμήχανη ξαφνικά, μην ξέροντας από πού ν' αρχίσω. Είχα συγκεντρωθεί απόλυτα μόνο στο πώς να φτάσω εδώ. Δεν είχα σκεφτεί πώς ακριβώς θα ξεκινούσα. Δύο κορίτσια επί έντεκα καλοκαίρια διά έναν ωκεανό και έναν πόλεμο...

«Ε-εμπρός, λέγε.» Η Ιβ τραύλιζε λιγάκι, αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω αν ήταν από το ποτό ή αν είχε γενικά κάποιιο άλλο πρόβλημα. Άπλωσε κι έπιασε μια γυάλινη καράφα δίπλα από το πιστόλι, έβγαλε το πώμα με αδέξιες μανούβρες των παραμορφωμένων δαχτύλων της και με χτύπησε η μυρωδιά του ουίσκι. «Ο χρόνος νηφαλιότητάς μου είναι περιορισμένος, μην τον σπαταλάς.»

Αναστέναξα. Όχι μόνο τρελή παλιόγρια μα και μέθυση παλιόγρια. Εγώ από ένα όνομα όπως το *Ίβλιν Γκάρντινερ* είχα φανταστεί κάποια κυρία με στριφτό κότσο και ένα σπίτι με φράχτη από λιγούστρα, όχι ένα μπουκάλι ουίσκι κι ένα γεμάτο πιστόλι. «Μπορώ να καπνίσω;»

Ανασήκωσε λοξά τον κοκαλιάρικο ώμο της, κι ενώ έβγαζα από την τσέπη μου τα *Gauloises*, έφαξε για ποτήρι. Τίποτα σε ακτίνα απλωμένου χεριού, οπότε άδειασε άτσαλα μια γερή δόση ουίσκι σε ένα λουλουδάτο φλιτζάνι του τσαγιού. *Θεέ μου*, σκέφτηκα καθώς άναβα το τσιγάρο μου, καταγοητευμένη και συνάμα σοκαρισμένη. *Ποια είσαι;*

«Είναι αγένεια να κοιτάζεις περιέργα», μου είπε, ενώ με κοίταζε με εξίσου απροκάλυπτη περιέργεια. «Χριστέ μου, τι είναι όλοι αυτοί οι φραμπαλάδες που φοράς –έτσι ντύνονται τώρα οι γυναίκες;»

«Δεν βγαίνετε ποτέ έξω;» ρώτησα, χωρίς να μπορώ να συγκρατηθώ.

«Όχι και τόσο.»

«Είναι το Νιου Λουκ του Ντιόρ. Τελευταία μόδα από το Παρίσι.»

«Φαίνεται π-πολύ άβολο.»

«Είναι.» Τράβηξα βλοσυρά μια ρουφηξιά από το τσιγάρο μου. «Λοιπόν. Είμαι η Τσάρλι Σεν Κλερ, δηλαδή Σάρλοτ, μόλις έφτασα εδώ από τη Νέα Υόρκη...» Η μητέρα μου, τι να σκεφτόταν άραγε τώρα η μητέρα μου; Θα ήταν νευριασμένη, αναστα-

τωμένη, έτοιμη να μου πάρει το σκαλπ. Απόδιωξα αυτή τη σκέψη. «Ο πατέρας μου είναι Αμερικανός και η μητέρα μου Γαλλίδα. Πριν από τον πόλεμο περνούσαμε τα καλοκαίρια στη Γαλλία, με τα ξαδέρφια μου. Ζούσαν στο Παρίσι, αλλά είχαν ένα εξοχικό σπίτι έξω από τη Ρουέν.»

«Τα παιδικά σου χρόνια είναι σαν πικ νικ του Ντεγκά.» Η Ιβ ήπιε μια μεγάλη γουλιά ουίски. «Κάν' το λίγο π-πιο ενδιαφέρον, γιατί θ' αρχίσω να πίνω γρήγορα.»

Τα παιδικά μου χρόνια ήταν σαν πίνακας του Ντεγκά. Αν έκλεινα τα μάτια, όλα θα μπερδευόνταν στη θολή ανάμνηση μιας εποχής: γαλλική εξοχή, στενά ελικοειδή δρομάκια, παλιά τεύχη της *Le Figaro* σκόρπια παντού στο μεγάλο δαιδαλώδες εξοχικό με τους φθαρμένους καναπέδες και τις σοφίτες γεμάτες πράγματα, φως του ήλιου να μπαίνει διάχυτο κάνοντας να λάμπουν μυριάδες κόκκοι σκόνης.

«Η ξαδέρφη μου, Ροζ Φουρνιέ...» Ένωσα δάκρυα να αγκυλώνουν τα μάτια μου. «Είμαστε πρώτες ξαδέρφες, αλλά είναι σαν αδερφή μου. Είναι δύο χρόνια μεγαλύτερή μου, αλλά ποτέ δεν με απέκλεισε. Μοιραζόμασταν τα πάντα, λέγαμε η μία στην άλλη τα πάντα.»

Δύο κοριτσάκια με κοντομάνικα φουστάνια γεμάτα λεκέδες από γρασίδι, που κυνηγιόμασταν στην αυλή και σκαρφαλώναμε στα δέντρα και δίναμε άγριες μάχες με τους αδερφούς μας, που συμμαχούσαν εναντίον μας. Αργότερα δύο μεγαλύτερα κοριτσάκια, η Ροζ που το στήθος της είχε αρχίσει να σχηματίζεται, εγώ ακόμα με γρατσουπισμένα γόνατα και στήθος σανίδα, να τιτιβίζουμε με δίσκους τζαζ και να χαζογελάμε, ερωτευμένες και οι δύο με τον Έρολ Φλιν. Η Ροζ ήταν η τολμηρή, έστηνε διάφορα παλαβά σχέδια το ένα μετά το άλλο, κι εγώ ήμουν η πιστή σκιά της που με προστάτευε σαν λέαινα όταν τα σχέδιά της μας έβαζαν σε μπελάδες. Μου ήρθε στο μυαλό η φωνή της, τόσο ξαφνικά, που ήταν σαν να βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο:

«Πήγαινε κρύφου στο δωμάτιό μου και θα μαντάρω το σίσιμο στο φόρεμά σου πριν το δει η μητέρα σου. Δεν έπρεπε να σε πάρω για σκαρφάλωμα στα βράχια...»

«Μην κλάψεις, κάνε μου τη χάρη», είπε η Ιβ Γκάρντινερ. «Δεν αντέχω τις κλαψιάρες.»

«Ούτε εγώ.» Δεν είχα χύσει ούτε ένα δάκρυ εδώ και εβδομάδες, ήμουν τελείως απαθής, μα τώρα ένιωθα τα μάτια μου να καίνε. Ανοιγόκλεισα μανιασμένα τα βλέφαρά μου. «Τη Ροζ την είδα για τελευταία φορά το καλοκαίρι του 1939. Όλοι ήταν ανήσυχοι για τη Γερμανία –εκτός από εμάς τις δύο. Η Ροζ ήταν δεκατριών κι εγώ έντεκα· μας ένοιαζε μόνο να το σκάμε από το σπίτι και να πηγαίνουμε κρυφά σινεμά κάθε απόγευμα, μας φαινόταν πολύ πιο σημαντικό απ’ ό,τι συνέβαινε στη Γερμανία. Η εισβολή στην Πολωνία έγινε λίγο αφότου επέστρεψα στις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι γονείς μου ήθελαν να έρθει η οικογένεια της Ροζ στην Αμερική, μα εκείνοι δεν το αποφάσιζαν...» Η μητέρα της Ροζ δεν το αποφάσιζε, έλεγε ότι ήταν πολύ ευπαθής για ένα τόσο μεγάλο ταξίδι. «Και πριν προλάβουν να το κανονίσουν, έπεσε η Γαλλία.»

Η Ιβ ήπια μια γουλιά ουίσκι, τα μάτια της κάτω από τα βαριά, γερτά βλέφαρα έμειναν σταθερά καρφωμένα πάνω μου. Τράβηξα άλλη μια γερή ρουφηξιά από το τσιγάρο μου για να πάρω δύναμη.

«Έπαιρνα γράμματα», είπα. «Ο πατέρας της Ροζ ήταν σημαντικό πρόσωπο, βιομήχανος –είχε υψηλές γνωριμίες, η οικογένεια μπορούσε να μας στέλνει νέα της πού και πού. Η Ροζ φαινόταν χαρούμενη. Έκανε συνεχώς σχέδια για όταν θα ξαναβρισκόμασταν. Αλλά μαθαίναμε τις ειδήσεις, όλοι ήξεραν πώς ήταν η κατάσταση εκεί: σβάστικες πάνω από το Παρίσι, φορτηγά γεμάτα ανθρώπους που εκτοπίζονταν και δεν θα τους ξανάβλεπε ποτέ κανένας. Στα γράμματά μου την παρακαλούσα να μου πει αν ήταν στ’ αλήθεια εντάξει κι εκείνη πάντα έλεγε ότι ήταν,

Ένα κατασκοπικό μυθιστόρημα που βασίζεται
στην πραγματική δράση του Δικτύου Alice, φωτίζοντας
τις άγνωστες ιστορίες γυναικών που έδρασαν ως κατάσκοποι
στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

1947. Όταν η Αμερικανίδα φοιτήτρια Τσάρλι Σεν Κλερ μένει έγκυος,
οι ευπόληπτοι γονείς της την εξορίζουν στην Ευρώπη για
να τακτοποιήσει το «μικρό της πρόβλημα». Η Τσάρλι το σκάει και
πηγαίνει στο Λονδίνο, αναζητώντας την αγαπημένη της ξαδέρφη Ροζ,
παρότι εκείνη έχει εξαφανιστεί.

1915. Έναν χρόνο αφότου έχει ξεσπάσει ο Μεγάλος Πόλεμος,
η Ιβ Γκάρντινερ βρίσκει αναπάντεχα την ευκαιρία να υπηρετήσει
την πατρίδα ως κατάσκοπος. Στην κατεχόμενη Γαλλία εκπαιδεύεται
από τη σαγηνευτική Λίλη, τη «βασίλισσα των κατασκόπων»
με το κωδικό όνομα Αλίσ.

Τριάντα χρόνια αργότερα, η Ιβ βασανίζεται ακόμα από την προδοσία
που έγινε αιτία να διαλυθεί το Δίκτυο Αλίσ και περνά τις μέρες της
μεθυσμένη, στο σκοτεινό σπίτι της στο Λονδίνο. Ώσπου, ξαφνικά,
ένα βράδυ εμφανίζεται μια νεαρή Αμερικανίδα και ξεστομίζει
ένα όνομα που η Ιβ είχε να ακούσει επί δεκαετίες. Οι δυο τους
αποφασίζουν να ανακαλύψουν την αλήθεια με κάθε κόστος,
σε μια αποστολή θάρρους και λύτρωσης.